

kar je med štirimi očmi in v prijateljskem tonu, marveč očitno, celo uradno, pred celim krajnim šolskim svetom in v hudem pomenu i. t. d., tedaj je Ogrizek obmolčal kakor mutec! Dalje ga sodnik vpraša: Kateri pa so isti duhovniki, učitelji in drugi ljudje, ki so Vam take reči o Adamiču pisali? Ogrizek se kratko odreže: „Tega pa ne povem.“ Potem: „Kedo pa so tisti stareši in učenci, ki so o biku in brez forma govorili?“ Ogrizek: „Samo ‚eden‘ učenec je bil“ in kateri?“ „Tudi tega ne povem!“ Pred koncem obravnave ga g. sodnik še zadnjokrat vpraša, je li pripravljen, vse preklicati, na kar bi mu bil podpisani zopet odpustil, a Ogrizek še vsega tega enkrat ne obžaluje, temveč ostane pri svoji navadi ter z rokama mahaje in zvijaje pravi, kakor stare . . . : „Meni je vse eno, če me tudi na deset let zaprete, jaz ne prekličem niti ene besede! kar sem rekel, pri tem ostanem; a jaz kot duhovnik in župnik zahtevam in rečem, učitelj je dolžen in mora svojo tožbo nazaj vzeti, ako tega ne stori, gorje mu, ga bom jaz zatožil pri deželnem šolskem svetu, da si bo vse svoje žive dni zapomnil!“ Kako hitro pa je g. sodnik 40 kron globe diktiral, že zopet je župnik Ogrizek krotil: „A sedaj boste Vi učitelj videli, kaj bom jaz vse deželnemu šolskemu svetu čez Vas pisal! Vi ste zgubljeni!“ — In res kocka je padla! Štiri dni pozneje, dne 4. majnika v nedeljo, ravno o poldne h kosilu mi še Ogrizek za dober tek pošlje mali listek z besedami: „Sploh prva tožba zoper Vas od 9. februarja 1902 je že zapečaten! Do pol ene še imate čas k meni priti in mi dve pogodbi pismeno spolniti. Obžalovali bote celo življenje, ako tega ne storite!“ — Ker sem se Ogrizekovih groženj tako malo ustrašil kot slamnatega deda, kosil sem mirno naprej. A zdajci je morala mežnarica, potovka, kar naenkrat vse v miru pustiti, da, še jesti ni mogla in kaj hitro, hitro pismo direktno na deželni šolski svet adresirano na pošto donesti. Sedaj pa jaz že blizo dva meseca radoveden pričakujem, kaj si je župnik Ogrizek že drugokrat na Gradec zoper mene vse izmislil in me ovadil. Ogrizek pa še veliko težje pričakuje isti srečen trenutek, ko se mu njegova gorka želja, da ne rečem njegov ukaz izpolni, da se bom moral jaz podpisani od tukaj naenkrat pobrati. — Ta popis naj služi zlasti istim gospodom in osebam v „pojasnjenje“, katere Ogrizek na vse strani povprašuje in poizvedava, da bi vsaj o meni kaj slabega zvedel in kako prejetu pismo, če tudi pozneje pisano, za opravičenje predložiti mogel. Prav radoveden sem, bode si Ogrizek li upal tudi to vse obračati in vtajiti, kakor je do sedaj vedno delal. Slobodno mu!

Janez Adamič, učitelj in šolovodja v Črešnjicah.

Veseli „Stajere“.

Cigan zakriči nad mladim ciganom: „To imaš vrč, idi v krčmo po vino!“ Ciganček zgrabi vrč in odide. a kmalu pride nazaj. „Stric, kako bodem prinesel vina s krčme, ko pa mi niste dali denarja?“ Stari cigan se odreže: „Za denar zna vsaki norec prinesiti vina, idi in prinesi brez denarja ako si pameten!“

Ciganček odide in pride čez eno uro nazaj, postavi pred cigana vrč in reče: „Stric to imate, pijte!“ Vesel poprime cigana vrč, a kmalu ga odstavi rekoč: „Kako pa bodem pil, ko je pa vendar vrč prazen? Ciganček pogleda ako so vrata odprta in reče: „S polnega vrča zna vsaki norec piti, ako ste vi pametni pijte s praznega!“

Tone: Ti Jaka zakaj je lončena pipa bolj komot kakor lesena?

Jaka: Zato, ker ti je ni treba več pobrati, ako ti pade na tla.

Pisma uredništva.

Sv. Marjeta na Pesnici. Ni mogoče sprejeti, ker je preveč osebno. Z Bogom!

Črešnice. Drugega dopisa nismo mogli sprejeti, ker je prvi itak jako dolg.

J R. Sparta Minn. Prosimo za omenjeni dopis o delavskem in kmečkem življenju onstran velike mlake. Uredništvo Vas zahvaluje za pozdrave. Pozdravljamo Vas in vse druge tudi mi prav srčno!

Od sv. Jakoba v Slov. Goricah. Je prišlo prepozno, priobčimo prihodnjic! Lepa hvala! Z Bogom.

Loterijske številke.

Trst, dne 12. julija: 72, 53, 49, 76, 86.
Gradec, dne 19. julija: 78, 31, 53, 71, 19.

Alois Martinz v Ormožu.

Usojam si uljudno naznaniti, da sem moja

podružnico

(filijalo) preje **Standeger**

opustil in bodem isto blago v moji glavni trgovini po jako znižanih cenah prodajal.

Za mnogoštevilni obisk se uljudno priporočujoč beleži

Alois Martinz

V Ormožu, dne 10. julija 1902.

Alois Martinz v Ormožu.

Alois Martinz v Ormožu.

Alois Martinz v Ormožu.